

WILBUR SMITH

& IMOGEN ROBERTSON

OHNIVÝ OBZOR

KIO KAN

Text copyright © Orion Mintaka 2024

Originally published in the English language as FIRE
ON THE HORIZON in the UK by Bonnier Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Translation © Dalibor Míček, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu FIRE ON THE HORIZON
vydaného v roce 2024
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK,
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-460-1

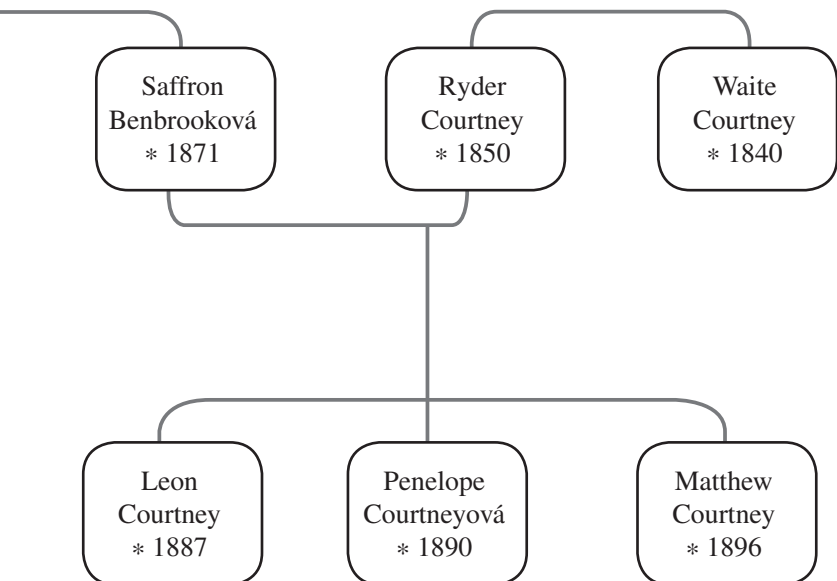
*Tato kniha je pro mou ženu Mokhiniso.
Krásná, milující, věrná a opravdová,
na světě není nikdo jako ty.*

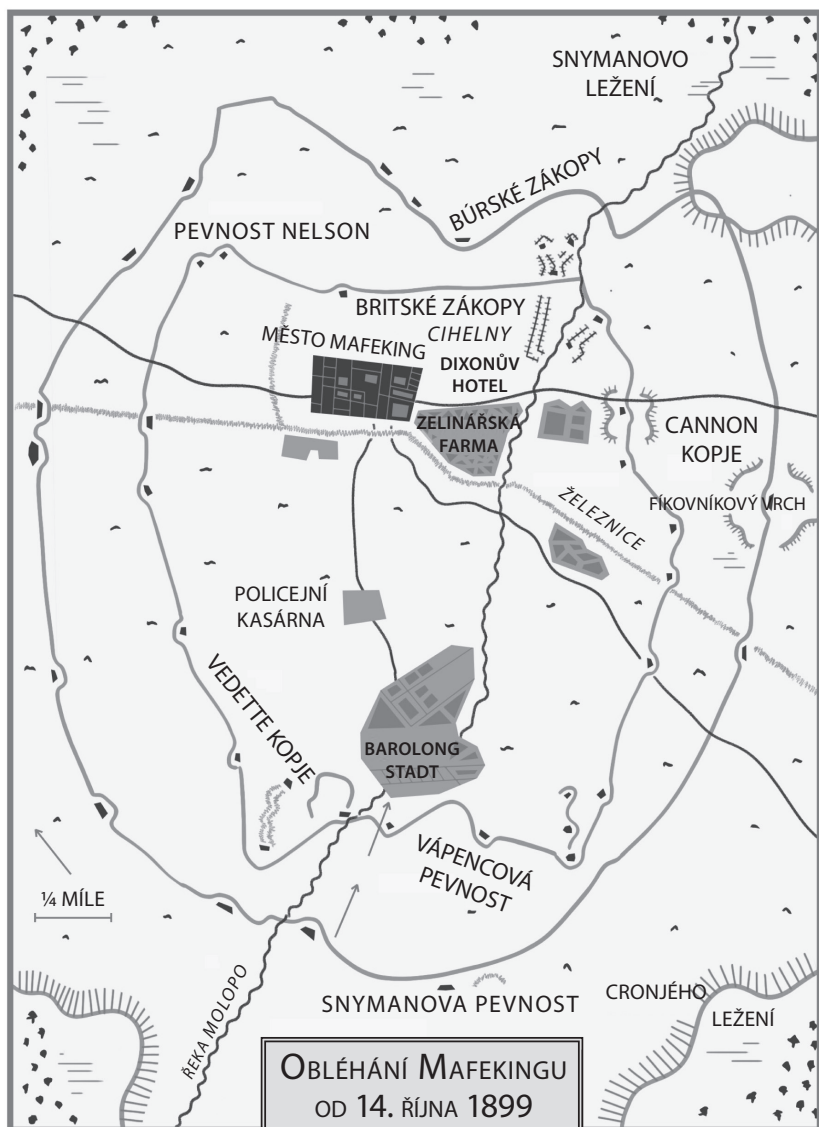
Rodokmen
Courtneyho rodiny
v románu *Ohnivý obzor*

Penrod
Ballantyne
* 1854

Amber
Benbrooková
* 1871

David
Ballantyne
* 1899

Tento román, stejně jako všechna díla vydaná po jeho smrti, vznikl podle dosud nerealizovaných námětů Wilbura Smitha. Posledních deset let svého života Wilbur úzce spolupracoval s každým ze svých spoluautorů na dějových liniích, které splňovaly jeho přísné standardy. Wilburova manželka Niso Smithová, jeho dlouholetý literární agent Kevin Conroy Scott a interní redaktor pozůstalosti Wilbura Smitha James Woodhouse nadále neúnavně pracují na tom, aby dílo, které Wilbur zanechal, odráželo jeho vizi i v jeho nepřítomnosti.

Část I

1899

Plukovník Penrod Ballantyne, hrdina bitvy u Abú Kley a Omdurmánu, si narazil klobouk se širokou krempou nízko do čela a předstíral, že podřimuje, zatímco vlak uháněl na sever přes otevřený veld, travnatou jihoafrickou platinu, směrem k Johannesburgu. V zimním slunci na začátku června se velké pláně táhly až k dalekému obzoru. Bledá tráva a nízké trnité keře, zoufale toužící po dešti, se pod širou modrou oblohou chvěly ve větru způsobeném projíždějícím vlakem. Po zásahu lidské ruky nebylo ani stopy kromě úzkých železničních kolejí mizících v mlhavé dálce.

Penrod oblečený ve volných pracovních šatech dělníka a s kůží opálenou africkým sluncem do barvy naleštěného týkového dřeva nevěnoval té podívané žádnou pozornost. Přivřenýma očima sledoval další dva cestující ve vagonu. Muž oblečený ve formálním černém obleku zíral z okna, mračil se a prsty svíral hlavičku nezapálené dýmky. Vedle něj seděla dívka asi třináctiletá, oblečená v dlouhých šatech z látky barvy pomněnkové modři, na hlavě měla krémový čepec. Barvy zdůrazňovaly její světlou pleť, stříh přitahoval pozornost k vysokým lícním kostem a dlouhému, půvabnému krku. Četla si bibli.

Muž se jmenoval Gerrit Vintner. Vracel se se svou dcerou domů po neúspěšných rozhovorech s Brity o budoucí správě Transvaalu v Bloemfonteinu. Byl zámožný a těšil se dobré pověsti, v Transvaalu vlastnil farmy a prosperující obchodní

impérium. V mládí sloužil pod generálem Nicholaasem Smitem a zasadil Britům ponižující porážky u Ingoga a MaJabu Hillu. I v padesáti letech si uchoval sílu a energii, přestože mu v hustých vousech probleskovaly šediny.

Penrod cestoval přes Transvaal už několik týdnů. Manželku a syna zanechal v Káhiře a postupoval podél východního pobřeží Afriky přes Mombasu, Stone Town, Dar es Salaam a Beiru, až nakonec dorazil do Lourenço Marques, hlavního města Portugalské východní Afriky, v přestrojení za Johna Quinna, irského vlastence v exilu, příležitostného zemědělského a důlního dělníka, muže hluboce sympatizujícího s búrským bojem proti britskému imperialismu. Po noci strávené v hotelu Carlton ho nově dokončená železnice – chlouba Transvaalu – zavedla od širokých, stromy lemovaných ulic Lourenço Marques a plachetnic kotvících v tyrkysových vodách přístavu až ke žlutému prachu Vysokého Veldu, přes Komatipoort a Nelspruit do Pretorie a Bloemfonteinu.

Během pobytu v Bloemfonteinu sledoval Penrod několik prominentních Búrů a Vintner byl jedním z nich. Pak, před dvěma dny, zaslechl tlumenou rozpravu o svém člověku, která rozhodla pro tuto cestu a pro tento vagon.

Zadní dveře se náhle otevřely. Výbuch hluku, burácení kol na trati narušuje klid téměř prázdného vagonu.

„Sem, chlapi! V první třídě bude mít víc místa a pohodlí.“

Muž, který promluvil, nakráčel do vagonu. Jeho šaty, špinavé a špatně záplatované, mu volně visely na vysokém, hubeném těle a za jiných okolností by ho Penrod považoval za tuláka. Ale puška, kterou měl přehozenou přes rameno, byla značky Mauser a za opaskem mu visel nůž a pistole. Za ním šli dva společníci, zaprášení a neupravení, ale urostlejší. Jeden s popraškem pih na obličeji, druhý s jizvou táhnoucí se od spánku dolů do řídkých vousů. Oči měli matné a tváře brunátné a táhl se za nimi oblak pachu levného alkoholu z minulé noci. Penrod zůstal nehybný a zpod krempy klobouku pozoroval nově příchozí. Očekával je.

První muž se zašklebil jako pes, který cení zuby, a pak kývl na svého pihovatého přítele. Vklouzl do lavice za Penrodem, vytáhl lovecký nůž a přiložil jej Penrodovi k hrdlu s takovou hbitostí, že rychlost jeho pohybu napadeného zaskočila.

„Jmenuji se Alfréd,“ řekl odporně páchnoucím šepotem. „A tohle není tvoje věc.“ Penrod cítil, jak se tlak čepele na průdušnici mírně zvýšil. „Takže ty a já tu budeme pěkně sedět jako dobří přátelé, zatímco Cecil a Barney dokončí náš obchod s tím tlustým farmářem a jeho holkou. Kývnutím mi naznač, že se zachováš jako rozumný člověk.“

Penrod lehce přikývl a cítil, jak se mu čepel ostře opřela o krk.

Znal mnoho zlodějů a hrdlořezů. Někteří – zbabělci, kteří brali, co se dalo, těm, kdo byli slabší nebo pomalejší než oni – se během jeho práce zpravodajského důstojníka britské armády stali jeho informátory. Jiní – muži posedlí násilím – si libovali ve své moci nad jinými lidmi, a cokoli ukradli, považovali za bonus. Penrod slyšel, jak tato trojice plánuje loupež, a usoudil, že jde o druhý typ darebáků.

Hester vzhledla, když se k ní oba muži přiblížili, a pak uviděla muže, který držel Penrodovi nůž na krku.

„Ach, tati!“ Chytila otce za paži.

„Uklidni se, Hester,“ řekl ostře, vzal ji za ruku a vrátil jí ji do klína.

Vůdce si stáhl pušku z ramene a položil ji na lavici naproti Vintnerovi a jeho dceři, pak se na dívku zahleděl s hlavou nakloněnou na stranu.

„Dobré jitro, krasotinko! Vzbudil tě táta brzy, abyste stihli vlak? Prozradím ti tajemství. Celou noc jsem neulehl do postele.“ Položil ruku na konec lavice. „Alespoň ne kvůli spaní.“

Dívka nakrčila nos a odvrátila pohled.

„Dej si odchod, chlapče,“ utrousil Vintner hlasem ztěžklým znechucením.

Mužovy oči sklouzly k němu a pak zpět k Hester.

„Taťka není moc přátelský, vid’? Já se jmenuju Cecil.“ Naklonil se k ní. „A jak ty?“

Mluvil pomalu a rozvážně, jako by hovořil s někým natvrdlým. Jeho kumpán s krysím obličejem – jmenoval se Barney – se zahihňal.

Vintner se postavil a zapřel se proti houpání vagonu. „Řekl jsem, aby sis dal odchod,“ zavrčel.

„Možná si ho dám, možná ne, *maan*,“ opáčil Cecil s potutelným úsměvem, vysmívaje se Vintnerovu přízvuku. „Náhodou vím, že u sebe vezeš pěknou sumu peněz, starý brachu. Odevzdej ji tiše a bez rozruchu – budeme tomu říkat pokuťka za tvou hrubost vůči mně a mým přátelům – a při příští zastávce tě ponecháme i s dcerou biblickém studiu.“

Většinu mužů by Penrodovo postavení – seděl v rozhoupaném železničním vagonu s nožem na krku – silně znepokojilo, ale Penrod Ballantyne se od většiny mužů značně lišil. Byl jen zvědavý, jak budou Búrové reagovat.

„Pokud bys ovšem nechtěla jít s námi, krasotinko. Utratit tatínkovo zlato za nějakou zábavu. Koupím ti pěkné šaty a udělám z tebe svou holku, jestli budeš dost dobrá.“ Cecil se natáhl dopředu a dotkl se špinavým prstem dívčiny brady. Hester sebou trhla.

Penrodova manželka Amber by Cecilovi zlomila ruku, ale Hester neměla z Ambeřina ohně vůbec nic.

Vintner silně udeřil Cecila do hrudi, odstrčil ho od své dceřy a pak mu uštědřil hlasitou facku. Zvuk se odrazil od dřevěných stěn.

Cecil zabručel a klopýtl dozadu. Jeho přítel Barney s krysím obličejem vytáhl revolver a namířil ho na Vintnera, ale Cecil okamžitě získal rovnováhu a vytáhl nůž.

„Naval ty prachy, starochu!“ zařval. „Nebo ti je seberu! A tu holku taky.“

„Nedostaneš ani jedno,“ odplivl si Vintner.

Penrod podle hladkých linií jeho černého obleku poznal, že Vintner není ozbrojený. Sám měl v batohu vlastní revolver

a v pochvě pod plátěnou bundou na zádech ostrou dýku. Ani jedna zbraň mu ovšem k ničemu nebyla, když mu Alfrédův nůž tlačil na krk. Připravil se.

Cecil zaútočil a sekl po Vintnerovi nožem – mířil na levou stranu krku. Starší muž zareagoval rychle, odklonil se, takže čepel obloukem prosvištěla vzduchem centimetr od jeho obličeje, pak se vrhl celou váhou dopředu a udeřil Cecila do břicha. Rána mladšího muže zaskočila, udržel se však na nohou.

„Zabijte ho! Vydloubněte mu oči!“ zaječel Alfréd ze svého místa za Penrodem.

Ted! Jakmile Penrod ucítil, že tlak čepele povolil, chytil Alfréda za zápěstí, vytrhl mu nůž, pak se otočil a udeřil ho levou pěstí do brady. Alfrédova otevřená čelist se při bolestném výkřiku zavřela, hlava mu odskočila dozadu a zuby cvakly o sebe.

Penrod vyskočil na lavici, chytil se okraje lakovaného dřevěného nosiče zavazadel nad hlavou a vyslal Alfrédovi prudký kop do hlavy. Trefil ho nad ucho a poslal ho přes celý vagon. Mezi Alfrédovými tlustými rty vytryskla krev a sliny a rozplácl se o protější stěnu.

Penrod se za ním vrhl a podpatkem mohutné pracovní boty mu dupl na pravé zápěstí. Alfréd vykřikl, upustil nůž, sroloval se do klubíčka a přitiskl si rozdrcenou ruku k hrudi. Penrod ho nakopl vnější hranou boty pod nos, odkopl nůž a vytáhl ze skryté pochvy dýku.

Cecil se otočil, vztekle zařval a vrhl se na Penroda. První útok nožem mířil na Penrodův biceps, rozhodný úder podobný prásknutí bičem, který měl vyřadit a odzbrojit. Penrod se bleskurychle stočil do strany, takže Cecilova čepel ho jen škrábla na paži, místo aby ji ochromila, a sekl protivníka do zápěstí. Ze zkušenosti věděl, že pokud udeří dostatečně hluboko, Cecil už nikdy nůž v ruce neudrží. Přesně odhadl sílu úderu a jeho trajektorii, ale dýka se o cosi zachytila a málem mu vypadla z ruky, takže se zhoupal dozadu. Na paži Cecilovy

bundy se zaleskl světle zlatý šrám – rukáv měl až po loket vyztužený páskem ze silné kůže.

Vagon naplnil ohlušující výbuch. Barney vystřelil z revolveru. Kulka se dotkla Penrodovy tváře a zachytila ostří jeho dýky, vytrhla mu ji z ruky a srazila zápěstí do strany. Cecil se vrhl kupředu, jeho divoké oči metaly blesky, ale Penrod se svezl na podlahu, zachytil vlastní váhu na zápěstích a vykopl oběma nohama před sebe přímo do Cecilovy holeně. Cecil zavyl a vrhl se na trýznitele. Jeho tíha povalila Penroda na záda a přišpendlila ho k podlaze. Cítil naléhavé víření železných kol, která se řítily po trati pod ním, a nozdry měl naplněné zápachem uhlí a střelného prachu. Cecil znovu vycenil zkažené zuby a zvedl nůž.

Penrod vymrštil ruku a chytil Cecila za zápěstí, zatímco ten nasadil celou váhu těla a sílu své krvežíznivosti, aby přiblížil nůž blíž a blíž k Penrodovu hrdlu. Penrod zatnul zuby a nasál vzduch do plic. Cecilův obličej byl tak blízko, že viděl každý detail vypelichaného strniště na bradě a odlupující se kůži kolem tenkých rtů, cítil jeho páchnoucí mastné vlasy. Pak na samém okraji zorného pole zahlédl záblesk v proměnlivých stínech pod lavicí – svou dýku! Jiskřička naděje, ale kdyby po ní sáhl, Cecil by mu podržil hrdlo dřív, než by stačil sevřít prsty kolem jílce. Mírně povolil paži, což stačilo k tomu, aby v soupeři vzbudil dojem, že vyhrává. Cecilova grimasa se změnila v úsměv, sklonil se k protivníkovi a očima mu tékal po tváři, jako by si chtěl vychutnat každý okamžik zabití.

V tom okamžiku Penrod vyrazil hlavou dopředu a nabral čelem soupeřův nos. Uslyšel křupání chrupavek a Cecil se s tlumeným výkřikem odtáhl. Penrod sáhl po dýce, prsty se otřel o kostěnou rukojeť. Vtom sebou vagon trhl a zbraň padla Penrodovi přímo do dlaně. Sevřel ji, vrazil čepel do Cecilova břicha a škubl jí vzhůru. Cecil zaječel, vydal pronikavý, kloktající jekot jako králík v pasti. Penrod ho strčil bokem na podlahu vagonu a vzpřímil se. Podlaha byla kluzká od krve. Cecil kašlal a úpěl, křečovitě škubal nohama a rukama

se držel za břicho. Jeho výkřiky však během několika vteřin zeslábly a pak ustaly.

„Vypadni odsud! Vypadni, nebo tu holku zastřelím!“ ozval se za ním další hlas.

Penrod se otočil. Barney držel dívku před sebou, kohoutek natažený a ústí hlavně přitisknuté k jejímu spánku. Čepec měla servaný z hlavy a blondaté vlasy jí vlály ve větru, který šlehal pootevřeným oknem vagonu. Zavřela oči a nekontrolovatelně se trásla. Kdyby ji střelec nesvíral, zhroutila by se. Na Barneyho nažloutlé kůži vyrazil mastný pot.

„Barney, že?“ pronesl Penrod měkkým irským akcentem a zvedl ruce. „Nebuď hloupý. Pusť tu dívku a odejdi.“

„Jmenuji se J-Jan,“ koktal muž zmateně.

„Jan?“ podivil se Penrod. „Aha, tvůj kámoš musel být zmatený. No ale já se jmenuju John. To z nás dělá skoro bratry, nemyslíš?“

„Když ji pustím, zabiješ mě!“

„A čím asi, člověče?“ opáčil Penrod s úsměvem. „Máš bouchačku a moje dýka pořád trčí v břiše tvého kámoše.“

Jan si odfrkl a zavrtěl hlavou. Vyklouzl z prostoru mezi lavicemi a dívku držel před sebou jako štít. Tlustou paží jí zaklesl kolem krku a začal ji táhnout ke dveřím na vzdálenějším konci vagonu. Vzpírala se a marně mu zarývala nehty do kůže na paži.

„Kam chceš jít, Jane?“ naléhal Penrod. „No tak, chlapče, měj rozum.“

Penrod za sebou uslyšel cvaknutí závěru a ohlédl se do vagonu. Vintner tiskl k rameni Cecilovu pušku a mířil Janovi na hlavu. Jeho dcera se stále snažila osvobodit, lapala po dechu a vzlykala.

„Přinuť ho, aby odložil pušku! Jinak tu malou čubku zabiju! Přísahám, že to udělám!“

„Pusť ji, chlapče,“ utrousil Vintner, „... nebo zemři.“

Penrod Ballantyne ztuhl napětím. Búr svým zásahem jen zvýšil pravděpodobnost, že před Vintnerovými očima vystřelí jeho dítěti mozek z hlavy.

„Jdi k čertu!“ zaječel Jan a přitiskl ústí hlavně na dívčin spánek, až nešťastnice zděšeně vyjekla. Jan panikařil, prst na spoušti mu zbělel. Mohl by to dítě nechtěně zabít při každém zakymácení vlaku.

Vintner pušku nesklonil, jen zíral na Jana. „Už mám dost toho, že mi Angličané jako ty pořád říkají, co mám dělat. Toto je naše země, moje země, a vy nám ji nevezmete. Nenechám se znovu oklamat.“

„Co to děláš, člověče? Co to říkáš?“ Jan zaječel, přitáhl si dívku blíž a snažil se schovat své tělo za její štíhlou postavu. „Přísahám, že ji zabiju.“

„Svěřuju ji našemu Pánu,“ odpověděl Vintner a jeho rozhodnutí bylo jasné.

Penrod prudce vyrazil a sprintoval na druhý konec vagonu. Jan se k němu částečně otočil, ústí revolveru posunulo černý čenich a zachytilo se v dívčiných jemných blondatých vlasech.

Jan stiskl spoušť v okamžiku, kdy Penrod přiskočil k dívce, chytil ji kolem pasu a vytrhl ji ze střelcova sevření. Výstřel z pušky a revolveru zaburácely současně. Hester se bezvládně sesula k zemi. Energie výstřelu odmrštila Barneyho dozadu, až rozrazil dveře vagonu. Hlava a hrud' mu visely nad pražci a do vozu pronikl ohlušující rachot kovových kol na kolejích. Penrod se postavil s dívkou v náručí a podíval se na ni.

Její hubená hrud' se zvedala a klesala. Hořící střelný prach ji spálil nad uchem, ale zřejmě nekrvácela. Oči se jí rozšířily dokořán, zprvu vytřeštěné hrůzou, potom si však všimla, jak na ni Penrod zírá.

„Žije?“ zeptal se Vintner.

„Žije,“ potvrdil Penrod. Dítě lapalo po dechu, příliš vyděšené, než aby plakalo. Odnesl dívku k jejímu otci a posadil ji na lavici.

„Bůh budiž pochválen,“ ulevil si Vintner.

Penrod potlačil ostré odseknutí a vrátil se k mrtvole ve dveřích. Odtáhl tělo do vagonu a zavřel dveře. Hluk kol na kolejích umkl. Vintner střelil Jana přesně mezi oči.

Alfréd, muž, který držel Penrodovi nůž na krku, byl stále naživu, ale v bezvědomí. Penrod mu vytáhl opasek z kalhot a svázal mu ruce za zády, pak ho otočil na bok, aby se neudusil vlastní krví, než dorazí do Johannesburgu.

„Mohl bych znát vaše jméno, cizince?“ zeptal se Vintner, když se Penrod ztěžka posadil na lavičku naproti Hester. „Já jsem Gerrit Vintner a toto je moje dcera Hester.“

Natáhl ruku, ale Penrod tu svou omluvně zvedl. Byla celá od krve.

„Jmenuju se John Quinn.“

„Brit?“ zajímal se Vintner.

„Hrdý Ir, pane.“

Vintner zabručel. „Děkuju za pomoc, Quinne.“

Penrod vytáhl z kapsy kapesník, aby si z rukou otřel Cecilovu krev.

„Jste zraněný, pane Quinne,“ pípala Hester třesoucím se hlasem. Penrod pohlédl na svou paži, kde mu Cecilova čepel prořízla rukáv. Měla pravdu. Krvácel víc, než si myslel.

„Nic, co by se za den za dva nezahojilo, slečno. Ale samozřejmě vám děkuji za váš zájem. Vy zraněná nejste, že?“

Zavrtěla hlavou.

Vintner vytáhl vlastní kapesník, otřel si čelo a pak ho položil Cecilovi na obličej. Oba zírali na mrtvolu, pak se Penrod otočil. „Radši zajdu vyhledat strážného,“ prohodil. „Ohlásím mu, co se stalo.“ Zašklebil se. „Neměl jsem v úmyslu přijet do Johannesburgu zrovna v tomhle stylu.“

„Něco vám dlužím,“ ozval se Vintner. „Mám v tomhle městě jisté postavení. Můžu pro vás něco udělat?“

„To teď není potřeba,“ odpověděl Penrod. „Zvládl jste tu situaci docela dobře. Ale kdybyste věděl o někom, kdo nabízí práci, vzal bych ji.“

„Na mé farmě je pořád práce dost,“ opáčil Vintner. „Ale mnohem raději bych vás přijal jako svého hosta.“

Penrod se usmál. „Nerad se někomu zavazuju, ale pro vás budu pracovat ochotně a rád.“ Vstal. „A teď bych měl najít toho strážného.“

Nemusel chodit daleko. Hlasité výstřely strážnému neunikly a už byl na cestě. Penrod mu řekl o útoku a pak ho zavedl k Vintnerovi a jeho dceři. Strážný položil několik otázek, ale nedalo se nic dělat – dva muži mrtví, třetí svázaný čekal na předání úřadům. Skutečnost, že slyšel pouze jednu stranu příběhu, ho neznepokojovala – jméno Gerrit Vintner dobře znal.

Když bylo vyšetřování dokončeno, strážný ukázal Penrodovi koupelnu a odemkl dveře klíčem, který měl upevněný na řetízku od hodinek, aby se mohl umýt.

Penrod ze sebe shodil sako, strhl si rukáv košile a prohlédl si ránu na ruce. Válka mezi Brity a Búry se blíží, o tom nepochyboval. Vintnerův výlev to potvrdil. Doutnající nepřátelství mezi Búry z Transvaalské republiky a Oranžského svobodného státu a britskými úřady Kapské kolonie a Natalu mělo znovu vzplanout. Obrovské zásoby zlata objevené v Transvaalu před třinácti lety přilákaly ambiciózní muže z celého světa do dolů Witwatersrand a nyní požadovali volební právo a stěžovali si na vysoké daně uvalené na jakékoliv skromné zisky. Paul Kruger, prezident Transvaalské republiky, vnímal tyto požadavky a stížnosti jako hrozbu pro svobodu svého lidu a podezříval Brity, že je využívají jako záminku pro anexi búrských republik jako součást velkolepějšího plánu, aby se Union Jack rozevlál nad celým kontinentem od Kapského Města po Káhiru. A kdo by mu to mohl mít za zlé? pomyslel si Penrod. Byli to koneckonců Britové, kdo před šedesáti lety vyhnal Búry z jejich farem v Kapsku – požadovali daně a propouštěli jejich otroky na svobodu. Búrové byli hrdí lidé, potomci holandských kolonistů, kteří si spravovali své vlastní záležitosti v Kapské kolonii celé století, než ji anektovali

Britové, jejich krev se smísila s krví protestantských hugenotů, kteří prchali před další náboženskou válkou ve Francii po ediktu z Fontainebleau, a také s krví dětí Angely van Bengale, jedné z prvních otrokyň v kapské kolonii.

Rána na pravé paži potřebovala zašít, ale nebylo to zdaleka nejhorší zranění, které Penrod během let služby utrpěl. Roztrhal si rukáv košile na proužky a těmi si paži zavázal.

Prohlížel se v zrcadle a kapesníkem smýval poslední krvavé šmouhy. Přívětivý Ir zmizel, ze zrcadla na něj zíral britský zpravodajský důstojník. Modré oči měl ocelové a soustředěné, vysoké lícní kosti a dlouhý nos mu dodávaly aristokratický nádech. Znovu namočil flanel a přejel si jím po krku. Před devíti měsíci byl Penrod jedním z prvních mužů v Omdurmánu, vzduch hustý kouřem z rozpálených kulometů, tvář měl potřísněnou krví z nelítostné bitvy, která zuřila za městskými hradbami. Dvanáct tisíc mrtvých – teď je v duchu viděl, rozbitá těla navršená na hromady, jejich krev vsakovala do šedého písku pouště a v pozdně odpoledním slunci zčernala. Hledal ve městě Rebeku Benbrookovou a Osmana Atalana, hledal pomstu a vykoupení. Ale tato kapitola jeho života byla nyní uzavřena. Už nebyl mužem, jehož si Rebečka vzala v Chartúmu do postele, už nebyl tím temperamentním mladým důstojníkem, který si udělal jméno u 10. husarského pluku. Bylo mu pětáctýřicet, stále byl silný a mrštný, stále stejně smrtelně nebezpečný s bodnou zbraní jako jeho mladší já, ale čas ho změnil. Teď byl otcem a stará impulzivita, která ho poháněla, se zmírnila v něco tvrdšího, v něco neústupného.

Na druhém konci kontinentu předal Ryder Courtney otěže svého koně čeledínovi, jenž na něj čekal na široké šterkové příjezdové cestě k jedné z elegantních vil v centru Káhiry, které vyrostly za vlády Ismáíla paši, dědečka současného egyptského chedíva. Navrhli je architekti z Francie a Řecka,

byly světlé a vzdušné, s vysokými stropy a silnými stěnami, které i za úmorného letního vedra udržovaly obyvatele v chladu. Ryder sám si pronajímal – za značnou sumu – podobnou vilu necelých pět minut jízdy podél Nilu. Vyběhl po naleštěných schodech před domem a jeden z domácích chlapců mu otevřel impozantní vchodové dveře.

„*As-salaam alajkum*,“ pozdravil Ryder chlapce arabsky a pak pokračoval ve stejném jazyce. „Je tu moje žena paní Saffron Courtneyová?“

„Mír vám, pane,“ odpověděl chlapec a byl překvapen, že ho běloch oslovuje tak plynne v jeho mateřštině. „Ano, *efendi*, je s ostatními hosty v zahradě. Pojdte za mnou, prosím.“

Ryder zavrtěl hlavou. „Najdu si cestu sám.“

Ryderovy podpatky zazněly na naleštěných černobílých dlaždicích vstupní haly a v chůzi dodal: „Příteli, mohl bys paní Courtneyové připravit koně? Přišel jsem, abych ji doprovodil domů.“

Slíbil, že Saffron z nepříjemné společnosti zachrání nejpozději ve čtyři hodiny odpoledne, a měl hodinu zpoždění. Zatáhl za těsný límec kolem krku a uvolnil si kravatu. Tmavý kabát, vestu a šedé vlněné kalhoty si nechal ušít tak, aby zvýrazňovaly široká záda a silné svaly na stehnech a pažích, ale zároveň byly stejně pohodlné jako cestovní oblečení. Stále ho však kousaly.

Vstoupil na terasu a prohlížel si dav, hledal svou ženu, vědom si mnoha očí, které se k němu obrátily. Byl slavný a místní na něj jako vždy upozorňovali nejnovější příchozí do města a pro pobavení jim vyprávěli historky z jeho slavné a bohaté minulosti. Jak léta plynula, zdálo se, že život Rydera Courtneyho nabýval na barvitosti a detailech, na které si sám nedokázal vzpomenout, a jeho činy rostly s každým novým vysláním státních úředníků, vojáků a jejich manželek do kolonií, takže nyní jej lidé pozorovali s vykulenýma očima.

Pravdou bylo, že Ryder Courtney vydělal své první jmění obchodem, když cestoval tisíce mil nahoru a dolů po dvou

řekách, které se setkávaly a spojovaly v jednu pod hradbami Chartúmu, města sloního chobotu. Jeho obchodní stanice se rozprostíraly podél dvou velkých přítoků Nilu od Gondaru na východě a Gondokora a Equatorie na jihu až po Atbaru na severu. To platilo do chvíle, kdy uvízl v obleženém Chartúmu. Jeho říční parník zabavil generál Gordon, aby evakoval ženy a děti na sever, do Egypta a do bezpečí před Mahdím a jeho fanatiky. Za pobytu v súdánské metropoli jej okouzily krásné sestry Benbrookovy: nejstarší Rebeka a dvojčata Saffron a Amber. Rebeku a Amber zajali po pádu města mahdisté, ale Ryder zachránil Saffron tím, že ji vytáhl z rozbouřených vod Nilu. Smrt generála Gordona a vyčítavý telegram královny Viktorie ministerskému předsedovi Gladstoneovi rozjitřily britskou veřejnost, a proto na ni silně zapůsobila dcera zavražděného konzula v Chartúmu i muž, který ji zachránil před Mahdím – noviny je zbožňovaly. Netrvalo dlouho a stal se jejím nápadníkem. Vzali se, jakmile Saffron dosáhla plnoletosti.

Po pádu Chartúmu se vydali na jih do rudných dolů na Etiopské vysočině. Ryder se oháněl krumpáčem, potil se a trpěl po boku svých mužů. Získal značné jmění ve stříbre a přátelství s císařem Menelikem. Nebyl to snadný život a bylo třeba zahojit mnoho ran. David Benbrook byl mrtvý, a přestože Amber utekla z harému mahdistického válečníka Osmana Atalana, její sestra Rebeka, která byla ve vysokém stupni těhotenství s Osmanovým synem, odmítla odejít.

Po návratu z Etiopie se Ryder vrátil k tomu, co uměl nejlépe – k obchodu –, a stal se jediným dodavatelem pšenice pro britské a egyptské síly, které pochodovaly na jih do Chartúmu, aby pomstily smrt generála Gordona. Mezitím Saffron začala malovat. Její obrazy byly vysoce ceněny, jasné barvy Afriky vnášely do její práce život a odrážely atmosféru v Evropě – nové století představovalo oheň naděje na obzoru.

Amber začala psát romány o romantice a záhadách Afriky, romány, které se staly mezinárodními bestsellery. Její

zážitky – válka a hladomor, hrdinství a tragédie, okamžik, kdy se naděje rozplynula – zážitky, které formovaly jejich životy, oslavovala celá Evropa.

Ryder stál na terase, prohlížel si zvědavý dav a čekal, až se k němu Saffron připojí. Mohl by se cítit šťastný, avšak něco ho znepokojovalo. Stal se příliš bohatým, než aby zvládl to, co si sám koupil a prodal. Nyní ve vládních kancelářích nebo v mramorové nádheře zasedacích místností podepisoval kousky papíru a potřásal si rukama s muži s měkkými dlaněmi. Zpočátku to bral jako hru, která ho bavila – vždycky se naskytl další obchod, další příležitost, jak ze situace vytěžit zisk –, ale po třech letech zjistil, že obchod je vyčpělý. Už neexistovalo žádné riziko a jeho nedostatek ho začínal svědit jako elegantně střižený oblek, který měl na sobě.

Věděl, že Amber na večírku nebude. O několik dní dříve odjela do Kapského Města se svým malým synem, aby byla po ruce, jakmile se její manžel vrátí ze své volně definované aktivní služby. Ryderovi se po ní stýskalo. Nejen proto, že ji měl rád, ale také proto, že Saffron měla v posledních šesti měsících čím dál tím horší náladu, a když byla Amber pryč, vždycky se to zhoršilo. Nad Saffroninou nespokojeností s jejich životem v Káhiře už nemohl dál zavírat oči. Saffron vypadala spokojeně, ale Ryder svou ženu znal – právě její vášnivá povaha ho k ní přitahovala – a bylo jasné, že její nespokojenost nějakým způsobem nevyhnutelně brzy vybuchne. Když sešel z terasy a přešel trávník posetý služebnictvem v livřejích nesoucím na stříbrných podnosech flétny šampaňského, nevěděl, že kvůli lady Josephine Smythové se to už stalo.

Lady Josephine Smythová nebyla ženou, kterou by příroda obdařila inteligencí, hezkým vzhledem nebo zdravým rozumem. Její postavení ve společnosti bylo dáno jejím arogantním chováním, pověstí, kterou získala jako štedrá hostitel-

ka, a jejím manželem – malým, bouřlivým mužem, který se díky své znalosti jazyků, zejména arabštiny, stal úspěšným obchodníkem s bavlnou a pšenicí. Na extravagantních večírcích, které pořádala v honosné rezidenci Smytheových na břehu řeky, teklo šampaňské proudem, jednohubky připravoval francouzský šéfkuchař hotelu Shephard's a květiny byly naaranžovány ve stejném stylu jako výzdoba na královnině zahradní slavnosti u příležitosti jejího diamantového jubilea. Toho odpoledne byla hostem zámožné diplomatické rodiny, která slavila křest své první dcery, ale lady Smytheová si nikdy nenechala ujít příležitost stát se středem pozornosti. Uchýlila se na stinný okraj růžové mramorové fontány, aby vyjádřila své názory, ledabyle vybrané z týden starých výtisků *Timesů*, které její manžel dostával z Londýna. Dlouze a obsáhle referovala skupině starších, chudších kumpánů a sledovala, jak mladší lidé hrají kriket. Netrvalo však dlouho a sklouzla ke svému oblíbenému tématu, rodině Rydera a Saffron Courtneyových.

„Amber Ballantyneová je samozřejmě nejen úžasná žena, ale je také velmi sečtělá a velmi bystrá. A její manžel Penrod – víte, právě je na cestách – je dokonalý důstojník, dělá britskému impériu čest.“

Zamávala fialovým hedvábným vějířem, aby si zchladila zpocený obličej.

„Ale sestra drahé Amber, Saffron Courtneyová, je pošetilá děvče.“

Někteří z jejích kumpánů se nepříjemně ošili. Na večírku si Saffron Courtneyové všimli, a přestože slyšeli, jak oznamuje hostitelce, že musí odejít dříve, odcházet ji zatím neviděli.

„Vím, že Saffron strávila většinu svého života mimo společnost, ale myslela bych si, že každá Angličanka by instinktivně věděla, že vedle svých vlastních křesťanských dětí přece nemůže vychovávat dva pohany, zplozence válečníka,“ pokračovala lady Smytheová a otrásla se. „To je nechutné!“

„Ale, lady Smytheová, jsou to přece její neteř a synovec!“ namítla jedna z kurážnějších členek společnosti. „A ta dívka je docela okouzlující. Copak jste ji neviděla včera tančit na večírku majora Greena? Je taky velmi chytrá. A jsem si jistá, že se ten chlapec časem zlepší.“

Lady Smytheová se ušklíbala. „Ach, Matylde, ty jsi ryzí nevinność. Neříkám, že by je Saffron Courtneyová měla nechat *hladovět*, ale určitě by je měla někam odložit. Někde ve městě přece musí být místo pro míšence, kde by se mohli vzdělávat spolu s jinými mulatskými nešťastníky.“

Pokáraná Matylde postřehla koutkem oka pohyb. Saffron Courtneyová, ukrytá za složitě propletenou fontánou, stála celou dobu jen pár metrů daleko a určitě všechno slyšela. Nyní vykročila ke skupině s divokým zábleskem v očích.

„Lady Smytheová...“ Matyldě slouží ke cti, že se ji pokusila přerušit, ale lady Smytheová vzplála spravedlivým hněvem a pokračovala ještě hlasitěji.

„Vím, že jsou to děti Rebeky Benbrookové, ale je nepříjemné vidět je, jak chodí po boku paní Courtneyové a hrají si s bílými dětmi,“ láteřila. „Udivuje mě, že Ryder Courtney dovoluje, aby jeho vlastní synové a dcery byli tímto způsobem kažení. I když je to taky pěkně výstřední pavouk! Arabové přicházejí do jejich domu *předními* dveřmi, víte, a oni je vítají jako své přátele!“

Aniž by si lady Smytheová uvědomila, že se Saffron blíží, otevřela ústa, aby pokračovala, ale objekt její tirády náhle stál přímo před ní.

„Ach! Paní Courtneyová!“ zapředla o oktávu vyšším hlasem.

Každý rozumný muž nebo žena, kteří by v tu chvíli Saffron spatřili, by se omluvili a co nejrychleji odešli. Lady Smytheová však nebyla rozumná žena. Mluvila teď vysokým, kňučivým tónem.

„Paní Courtneyová, je mi líto, ale musím říct, že váš projev náklonnosti k neteři a synovci dává naší komunitě moc špat-

ný příklad. Zacházíte s těmi bastardy Osmana Atalana, jako by byli rovni křesťanským dětem!“

Matyldu zmátla proměna, která se v krásné paní Courtneyové odehrála. S tělem ztuhlým vztekem udělala krok vpřed a zvedla paži. Několik dam jelo toho rána na koni, ale teprve teď si všimly, že Saffron má stále v ruce jezdecký bičík. Lady Smytheová přidušeně vydechla hrůzou.

„Saffron!“ zazněl mužský hlas z hlavní části zahrady.

Ryder Courtney zavolal jméno své ženy velmi něžně, ale nemohlo být pochyb, že ho všichni přítomní slyšeli.

Na strašlivý okamžik se zdálo, že Saffron lady Smytheovou skutečně bičíkem udeří, ale Matylda viděla v jejím výrazu záblesk, když uslyšela manžela, jak na ni volá jménem.

Místo úderu se Saffron naklonila dopředu, až se její tvář ocitla jen pár centimetrů od třesoucích se čelistí lady Smytheové, a s paží stále zdviženou něco řekla arabsky. Matylda si byla jistá, že lady Smytheová nezná z tohoto jazyka jediné slůvko, a ona sama rozuměla jen velmi málo, viděla však, jak se jeden ze sluhů, který nedaleko držel podnos se šampaňským, zhoupal na patách a šokovaně vytřeštil oči.

Saffron sklonila bičík a o půl kroku ustoupila. Nemohlo být pochyb, že zpráva, kterou předala, byla nepříjemná, i když slova zůstala nepochopena.

Vtom už ke dvojici přistoupil Ryder, lehce se uklonil lady Smytheové a vzal Saffroninu paži do své. Saffron to dovolila a upírala oči na lady Smytheovou až do poslední chvíle, než se otočila.

„Divoši! Jsou to všechno divoši!“ zasyčela lady Smytheová k okruhu posluchačů, jakmile se jí podařilo znovu popadnout dech.

Saffron se pohybovala rychle. Odtrhla paži od manželovy a obrátila se zpět k lady Smytheové. Několika krátkými kroky přiskočila před starší ženu, ale tentokrát místo aby zvedla jezdecký bičík, silně do ní strčila – jedním rychlým pohybem. Lady Smytheová se zapotácela dozadu, zakopla o lem

mramorové fontány, a s překvapeným výkřikem a mohutným šplouchnutím přistála na zadku ve vodě hluboké po kotníky.

Saffron se vrátila k manželovi a společně odcházeli, zatímco lady Smytheová se zmítala v mělké vodě, bronzová socha núbijské dívky, která se tyčila nad fontánou, nyní vylévala amforu přímo na její ucouranou péřovou čelenku. Někdo se zasmál a pokusil se to změnit v kašel. Matylda musela odvrátit zrak, dokud se nevzpamatovala.

Na zpáteční cestě do rodinné vily hnal Ryder svého koně bezohledně šířeným hněvem. Věděl, že nemůže Saffron předstihnout, i když jela s bočním posedem – měla neskutečný jezdecký talent –, ale chtěl jí ukázat, jak je našťavaný.

Přijel tedy sám, ignoroval služebnictvo, které mu otevřelo přední dveře, a napochodoval do prostorného salonu v zadní části domu, otevřel ořechovou skříňku s nápoji, nalil si velkou whisky a vypil ji. O několik vteřin později se za ním objevila Saffron a uchýlila se do proutěného křesla.

Ryder se nedokázal přimět podívat se na manželku. Po celé týdny vyjednával se sirem Randolphem Smythem o společném obchodu s bavlnou a nepochyboval, že dohoda nyní ztroskotá. Vyhlédl z okna do zahrady, která se svažovala k Nilu.

Děti si venku hrály pod bedlivým dohledem Ambeřiny a Saffroniny staré chůvy Nazíry. U Benbrookovy rodiny pracovala od doby, kdy byla Saffron ještě dítě, pobývala s Rebekou během jejího uvěznění v harému Osmana Atalana a po její smrti přivezla osiřelé děti do Káhiry.

„Přišel jsi pozdě,“ poznamenala Saffron.

Ryder pevně sevřel sklenici a pochyboval, že dokáže klidně odpovědět.

Jeho pozornost upoutal hlas jedenáctiletého syna Leona, který se nesl přes trávník.

„Já, Penrod Ballantyne, tě nyní porazím v jediném boji!“ hlásal chlapec.

Ryder se zamračil. Leon mával krátkou, ale pevnou holí na Ahmeda, syna Rebecky a Osmana Atalana. Ahmed byl o dva roky starší než Leon a o hlavu vyšší, ale jako vždy oblečený v prosté bílé *galabiji* vypadal hubený, ve srovnání se svým bratrancem téměř neduživý.

„Nejsi nic jiného než můj bývalý otrok, Penrode Ballantyne, ty pse,“ hulákal Ahmed, zamával vlastní holí a zahájil divoký a zuřivý útok.

Ahmed bojoval se zavřenýma očima. Leon se úderům snadno vyhnul, jeho hezkou tvář rozzářil obrovský úsměv, pak proklouzl pod Ahmedovou paží a bodl jej holí do žeber. Byl to zákeřný smrtící úder, úmyslný a nelítostný.

Leon ustoupil a rozhlédl se, aby se ujistil, že ho ostatní děti sledují.

Ryder přimhouřil oči. „Proč Ahmed pokaždé přistoupí na tuhle hru?“ zeptal se, na okamžik vytržený ze vzteku nad hanebným projevem temperamentu své ženy. „Víš přece, že nakonec vždycky zemře.“

Saffron pohupovala nohama a jemné stříbrné výšivky na spodním lemu dlouhé sukně se v pozdně odpoledním slunci třpytivě leskly.

„Zřejmě proto, že v první části hry musí být Leon jeho vězněm, stejně jako byl Penrod Osmanův zajatec, a Ahmed nutí Leona běhat sem a tam po zahradě, dokud nepadne vyčerpáním.“ Ryder po ní střelil tázavým pohledem. „Je to pro Leona dobré cvičení,“ dodala rozzlobeně.

Když sebou Ahmed přestal škubat ve smrtelné křeči a otevřenýma očima zíral na oblohu, na scéně se objevil další herec. K chlapcům přiběhla devítiletá dívka s medově hnědou kůží. Byla oblečená v bílém stejně jako její bratr, ale místo *abáji* měla na sobě evropskou sukni a halenku. V tmavých vlasech jí vlály vpletené modré stužky.

„Můj manžel!“ vyjekla a Ryder sebou trhl. Devítiletá Kahruba, Ahmedova sestra, dcera Osmana Atalana, hrála svou vlastní matku, Saffroninu sestru Rebeku.

„Postarej se o mé děti, to je to nejmenší, co můžeš udělat, Penrode Ballantyne!“ Kahruba do sebe vrazila hůl, zavrávorala a spadla do trávy. Ryder si na okamžik pomyslel, že je opravdu zraněná, výraz v její tváři byl plný bolesti a smutku, ale dívka v mžiku zase stála na nohou a usmívala se.

Ryder slyšel nadšený potlesk. Byla to Penelope, jeho vlastní dcera, stejně stará jako Kahruba a její dobrá přítelkyně. Nazírá také tleskala a i Matthew, v třech letech nejmladší z jeho dětí, nadšeně pleskal ručičkami.

„Jak vědí, co se stalo v minulosti?“ zeptal se Ryder, vzal ze skřínky s nápoji další sklenici a nalil do ní dvojitou odměrku, než se věnoval své vlastní. Podle toho, co mu vyprávěl Penrod, se zdálo, že jde o poměrně přesný popis jeho posledního setkání s Osmanem Atalanem po bitvě u Omdurmánu a Rebečině sebevraždě.

„Nezapomeň, že u toho byli,“ řekla Saffron prostě, když jí Ryder podal sklenici. „Nazírá se snažila zakrýt jim oči, ale Kahruba odmítla odvrátit pohled.“

„Samozřejmě,“ povzdechl si Ryder.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil sluha s dopisem na stříbrném talíři. Ryder mu poděkoval a zlomil pečeti. Byla to krátká formální nota od sira Randolpha Smythea, která ukončovala jejich obchodní dohodu. Ryder to očekával, ale rychlost reakce a její strohý tón ho podráždily. Hodil papír zpátky na táč.

„Nebudu odpovídat.“

Sluha přikývl a ustoupil.

„Co to bylo?“ zajímala se Saffron.

Řekl jí o obsahu dopisu a ona sklopila oči, ale cítil, jak z ní ve vlnách vyzařuje vzdor.

Ryder se již během krátké cesty z večírku rozhodl, co bude dělat dál. „V úterý odjíždím z Káhiry, Saffron. Právě

jsi úspěšně zničila mou dohodu se Smythem, musím se poohlédnout po nějakém jiném podniku, do kterého bych mohl investovat kapitál.“

Vzhlédla s očima plnými bolesti. „A kam máš namířeno?“ „Do Kapského Města. Ben Weil mi napsal o tamější továrně, kterou bych podle něj měl koupit a vylepšit. Mám představu, co s ní udělat.“

Saffron vyskočila z křesla. „Ale to je perfektní! Amber už je tam a čeká na Penroda! Vezmi mě s sebou! Dostaň mě na chvíli pryč z tohoto města, Rydere, než ti zkazím další obchody. Prosím. Nemůžu tu dýchat.“

Otočil se a držel ji za ramena. „Perfektní! Měsíce práce promarněné kvůli tvému temperamentu a ty si myslíš, že je to perfektní! Chtěla jsi se tu usadit, Saffron. Trvala jsi na tom! Pamatuješ, miláčku?“

Odvrátila se od něj. „To bylo *před lety*. Musíš o tom mluvit? Místní lidé jsou strašní! Člověk před nimi nemůže utéct. Ty sis na několik týdnů zmizel do Ameriky, ale já tvrdla s dětmi tady. A nemám žádnou práci.“

Ryder se snažil ovládnout netrpělivost. Neuplynul téměř týden, aby Saffron nevzala rodinu za nějakým dobrodružstvím do okolí města, a on dobře věděl, že při jeho předchozí cestě do Ameriky přemluvila jejich arabské přátele, aby ji a děti vzali na výpravu do pouště a plavbu po Nilu, kde každou noc tábořili v přepychu jako beduínský šejk.

„Jakou práci jsi kdy dělala, Saffron?“

Ohnala se po něm a Ryder ji chytil za zápěstí.

„Každý den v Tigraji,“ zasyčela. „Každý den jsem stavěla domy, stavěla jsem kostel. Pracoval jsem bok po boku se ženami, abychom vás nakrmily, oblékly a udržely v bezpečí. Jak se opovažuješ se mě na to ptát!“

Odstrčil ji od sebe. Frustrace z jejího chování se v něm svářila s láskou k manželce.

„Myslíš si snad, že bych se měla usmívat a souhlasit, když naši přátelé takto mluví o Kahrubě a Ahmedovi?“

„Ne, samozřejmě že ne! Ale to neznamená, žes měla tu ženskou shodit do fontány!“

Saffron vytanul na mysli obraz lady Smytheové ve vodě s rozmáčenou čelenkou na hlavě a musela se kousnout do rtu.

„Saffy, nesměj se! Stála jsi mě celé jmění!“

„Stejně si myslíš, že už teď máme až příliš mnoho peněz. Ach, Rydere, vím, že jsem byla v poslední době nemožná! Víím to. Ale nemůžu myslet a nemůžu tady malovat. Dovol mi jít s tebou.“

Zvedl prst. „Saffron, když tě vezmu do Kapského Města, pokusíš se mě alespoň nesabotovat?“

„Ano! Budu absolutní anděl.“ Zatřepetala na něj řasami.

Ryder se sklonil a přitáhl si ji k sobě. „Mělas pravdu, jsi trochu divoch.“

„Není to snad důvod, proč mě miluješ?“ zapředla Saffron, zvedla bradu a oči jí zajiskřily. „Prosím, Rydere. Pojďme společně. Bude to další dobrodružství.“

Znovu se jí to povedlo. Podlehl. Nechal ruku cestovat po křivce jejích boků. Přitiskla se k němu a on cítil teplo její kůže. „Saffy, blíží se válka. To znamená nebezpečí i příležitost.“

„To je mi jedno,“ opáčila hlasem zastřeným touhou.

„Tak dobře, pojeděš se mnou.“

Farma Gerrita Vintnera se nacházela v krásné části země. Pouhých dvacet mil od Johannesburgu, ale na hony vzdálená od tohoto chaotického, zaprášeného města, ležela v nízkém údolí zastíněném ovocnými stromy a eukalypty a zavlažovaném úzkými, rychle tekoucími melioračními kanály, které Vintner sám vybudoval. Ale Penroda Ballantyneova fascinovali zejména ptáci, kteří přicházeli za vodou – voskovky černolící, dudkové zelení, červenky křovinokřídle, medonosci a semenožrouti. Ti změnili farmu na dětskou kresbu rajske zahrady. Dokonce i stromy před Penrodovým oknem byly plné

umně spletených hnízd exotických pěnkav, které ho každé ráno budily nekonečným štěbetáním.

Jak dny plynuly, Penrod zjišťoval, že se stále více smiřuje se svou převzatou identitou – John Quinn, irský vlastenec. V Káhiře jej stejnou měrou obdivovali a báli se ho a všichni mu záviděli. Jak příjemná změna, stát se jen přívětivým Irem, nepříliš chytrým, zato veselým a vždy připraveným vyprávět příběhy o nezměrném utrpení své země v rukou Johna Bulla. Búrští farmáři, kteří se kvůli přepychovým obědům Gerritovy manželky scházeli na Vintnerově farmě, aby diskutovali o strategii pro nadcházející konflikt, dychtivě poslouchali příběhy o anglické věrolomnosti. A na oplátku se Penrod dozvídal mnoho o připravenosti búrských republik na válku. Jeho emotivní zoufalství nad tím, že by se některý národ mohl postavit ozbrojeným silám impéria, vyvolalo u hrdých farmářů silné protiargumenty, díky nimž si uvědomil, kolik mužů mohou vlády Transvaalu a Oranžského svobodného státu dostat do pole a jak rychle. Když se John Quinn zatvářil nejistě nebo dával najevo pochybnosti, zmítal se mezi nadějí, že jeho a jejich vlast by jednoho dne mohly být svobodné, a chmurami nad současnou situací v obou zemích, farmáři ho plni nadšení uklidňovali podrobnostmi o svých zásobách zbraní a munice. Když John Quinn hořce hovořil o bezkonkurenčním britském dělostřelectvu, Búrové se chlubili profesionálními vojáky vyslanými spřátelenou cizí vládou, aby je vycvičili, jak čelit účinnosti těchto zbraní.

Gerrit ujistil Penroda, že se nemá čeho bát. Protože Britové nechtěli být v nadcházejícím střetu obviňováni jako agresori, postupovali pomalu a příliš opatrně.

Penrod zůstal na farmě Gerrita Vintnera tři týdny, jezdil na koni se svým hostitelem a prozkoumával rozlehlou a bohatou půdu, jedl u jednoho stolu s jeho rodinou. Gerritova manželka byla jemná, skromná žena, která trávila dopoledne čtením bible s dcerou Hester a zbytek dne se starala o domácnost. Na farmě pracovalo mnoho dělníků, ale Penrod jich viděl jen

několik. Osvojil si základní znalost bantuských jazyků, ale i když tušil, že dělníci by mohli mít cenné informace o plánech vyšších búrských velitelů, věděl také, že by se Gerrita zmocnilo podezření, kdyby ho přistihl, jak se pokouší mluvit s některým z domorodců.

Jednoho rána koncem června přijeli jezdci z Bloemfonteinu a několik hodin se v Gerritově *kantooru* zdrželi. Penrod se schůzky nesměl zúčastnit. Gerrit se ujistil, že dveře pracovny jsou pevně zavřené, a syna jednoho ze svých nejbližších důvěrníků nechal venku na hlídce, aby odradil všechny odposlouchávače. Penrod neztrácel čas zahálkou. Vydal se na lov antilop do horské rokly za statkem, a když slunce vyšplhalo na jeho sport příliš vysoko, popíjel kávu v kuchyni s Hester a její matkou, zatímco z vedlejšího pokoje se stále ozývala tichá rozmluva.

Když padla noc, hosté konečně odešli a dům se uložil k spánku. Penrod vyklouzl ze své ložnice a zamířil dolů. S největší opatrností vešel do Gerritova *kantooru*. Několik hodin se probíral dokumenty, které tam našel. Nedělal si kopie ani poznámky, prostě četl za jemného syčení petrolejové lampy, dokud se mu podrobnosti pevně neustálily v mysli. Když otočil poslední stránku, zaslechl tlumené vrzání podlahových prken a uvědomil si, že asi není jediný, kdo je v domě vzhůru. Odložil papíry přesně tak, jak je našel, zhasl lampu a mlčky vyšel z pokoje, přičemž za sebou zavřel dveře.

„*Wie is daar?*“ ozval se ve tmě od schodů do horního patra tichý Gerritův hlas.

„Jen já,“ odpověděl Penrod bez zaváhání nenuceným tónem. „Zašel jsem si pro tabák, Gerrite. Dneska v noci nemůžu spát, tak jsem si řekl, že zajdu ven, zakouřím si a podívám se na hvězdy... Zkusím z nich vyčíst svůj osud. Vyrušil jsem tě?“

Gerrit sestoupil po skřípajících schodech. Když stanul na posledním stupni, Penrod viděl, že je stále ještě úplně oblečený.

„Tak já půjdu s tebou.“ Poplácal Penroda po zádech takovou silou, že by se každý jiný zapotácel.

Prošli verandou a zahleděli se přes úhledný dvůr do hvězdami ozářené noci. Penrod se usadil do jednoho z proutěných křesel a zapálil si dýmku. Ve svitu zápalky viděl, že Gerrit má doutník. Posadil se vedle Penroda.

„Tak co, vidíš tam nahoře něco, člověče?“ zeptal se Gerrit.

„To nemohu říci jistě, příteli,“ odpověděl Penrod hlasem Johna Quinna. „Ale ať si šeptají cokoli, myslím, že je čas, abych odešel. Ty, tvoje žena a mladá Hester jste byli skvělí hostitelé, nejlepší, s jakými se člověk může seznámit. Ale chtěl jsem se podívat na venkov a vy jste mi to udělali až moc pohodlné. Kdybych tu zůstal déle, možná bych vůbec neodešel.“

„Bude mi líto, že odejdeš, John. Ale dám ti dobrou radu. Nezůstávej v Jižní Africe. Najdi si loď do Káhiry nebo do Indie, nechceš-li se vrátit do své země.“

„Proč to říkáš, Gerrite?“

Gerrit vstal. „My Búrové se hned tak nerozzlobíme, ale teď jsme pořádně naštvaní,“ pravil zamyšleně. „Ty jsi loajální Ir, John, ale těm, kteří tě neznají tak jako já a moji přátelé, připadáš jako Angličan. A z tohoto důvodu bys mohl trpět ještě dříve, než by se tě někdo zeptal na tvou pravou totožnost.“

Penrod k němu vzhlédl. „Opravdu je to tak zlé? Nerad bych tuto teplou a štědrú zemi opouštěl. Musím si to promyslet a vyhodnotit situaci. A co Natal? Slyšel jsem, že je to hezká země, a přestože jde o britskou kolonii, měl bych tam být v bezpečí, nemyslíš?“

„Za dva měsíce, John, nezbude pro Angličana mezi tímto místem a oceánem žádné bezpečné místo.“

Dva měsíce. Na tohle v těch papírech nenarazil.

Penrod se na několik minut odmlčel a pak řekl: „Moc děkuju za tu radu, Gerrite. Opravdu upřímně.“ Zaváhal. „Ale smím se tě zeptat na jednu věc? Dokud jsme sami a přátelky si povídáme.“

Dokonce i ve světle hvězd Penrod viděl, že se Gerritův výraz mění v podezřívavý.

„Jistě, Johne.“

„Jak ti chlapi ve vlaku věděli, kde tě najdou?“

Tato otázka Penroda rozčilovala už od útoku. Přestože si Gerritovi přátelé a sousedé rádi povídali o válce a zlých Britech, neslyšel ani náznak motivu, proč ti tři muži ve vlaku Gerrita a jeho dceru obtěžovali. Dosud se touto záležitostí nezabýval, jeho úkolem bylo shromažďovat informace o přípravách Búrů na válku, ale teď, když úkol splnil v souladu s rozkazy, chtěl ukojit svou zvědavost.

„Líbí se ti, jak to tu mám zařízené, Johne?“

„Jistěže ano, Gerrite,“ odpověděl Penrod vřele. „Udírna a pekárna, dělníci a dobytek, divoká zvěř a lov. Nádherné místo.“

„Stálo to peníze. Člověk musí postřehnout správné příležitosti a využít je. Chopit se okamžiku, když nastane. Je jasné, že žádný člověk si na tomto světě nevybuduje takové sídlo, aniž by si nadělal nepřátele. Lidé bez dlouhodobé vize žárlí a závist je šíří až živa. Můj švagr je závistivec. Má kapitál, ale žádnou vizi. Půjčil jsem si od něj, a zatímco já prosperuji, on stagnuje. Pořád mu dlužím nějaké peníze. Když jsem dokončil obchodní jednání v Bloemfonteinu, vyzvedl jsem si v bance došlou platbu, abych mu předal poslední splátku. Vypadal velmi zklamaně, když jsem mu ty peníze dával.“

Penrod nechápavě sraštil čelo.

„Proč by si najímal nějaké vagabundy, aby tě okradli o jeho vlastní peníze?“

Gerrit se rozesmál. „Nemyslím si, že si je najal! Na to je příliš lakomý! Ne, myslím, že rozšířil informaci, že budu cestovat s velkou sumou hotových peněz. Chtěl, abych před zdejšími lidmi ztratil tvář, protože mě okradli o prostředky na umoření dluhu. Chtěl záminku, aby proti mně mohl podniknout kroky kvůli nesplacení dlužné částky.“ Jeho hlas se změnil, zdrsněl. „Místo toho jsem za sebou nechal dva mrtvé zloděje a dalšího pověsíl. A švagr musí zalézt zase zpátky do nory.“

Penrod si vzpomněl na události ve vlaku, ale neřekl nic – nebylo třeba zamotávat situaci tím, že by urazil Vintnerovu hrdost.

Gerrit uhasil doutník, navlhčil si prsty a stiskl žhavý konec, pak si nevykouřenou polovinu strčil do kapsy košile.

„Já toho chlapa znám. Věř mi,“ pokračoval. „Poslal nějakému kamarádovi do Bloemfonteinu vzkaz, aby se v nejzaplivanějších barech ve městě rozneslo, že budu cestovat s penězi. Přisahal bych na to. A teď dobrou noc, Johne. Musím se brzy ráno věnovat naléhavým záležitostem.“

„Dobrou noc, Gerrite,“ odpověděl Penrod. Když uslyšel, jak se zavírají dveře do domu a pak Gerritovy těžké kroky v hale, protáhl si nohy a dokouřil dýmku. Jeho mysl a oči pozbyly nevinnost, jak se hluboce zamyslel. Gerrit dal v sázku život svého jediného dítěte, aby svému švagrovi a celé komunitě obecně dokázal, že má pravdu. Tihle Búrové jsou tvrdohlavé plemeno. Pokud se britské ministerstvo války nedá co nejdříve dohromady, Penrod se přiklání k názoru, že Gerrit měl pravdu. Nikde v Jižní Africe by nebylo pro britskou duši bezpečno.

Zítří ráno se vydá na zpáteční cestu do Kapského Města, rozhodl se. Cestou se zbaví Johna Quinna a stane se opět sám sebou.

Ryder Courtney opustil Káhiru tři dny po nyní již nechvalně proslulém večírku. Saffron oznámila rodině, že ho budou následovat, jakmile bude jejich honosné sídlo uzavřeno a služebnictvo si najde práci jinde. Leon, Penelope a Kahruba byli myšlenkou na cestu nadšeni – měli plout parníkem z Alexandrie do Plymouthu a poté lodí společnosti Union Line ze Southamptonu do Kapského Města –, ale Ahmed odmítl o odjezdu z Káhiry mluvit. Saffron si dělala starosti. Ostatní děti se stále vyptávaly na místa, kde se na cestě zastaví – Malta, Gibraltar, Madeira, Ascension, Svatá Helena – jména jako

šperky navlečené na náhrdelníku, ale Ahmed zůstal s kamenou tváří až do jednoho odpoledne asi týden před začátkem cesty, kdy strnule prohlásil, že nemůže Saffron doprovodit do Kapského Města, protože by musel přerušit studia. Zlomil jí tím srdce. Ahmed se k rodině své matky choval s opovržením od té doby, co přijel s tetou do Káhiry. Někdy se zdálo, že by mohl překonat sklon považovat bratrance a sestřenice za úhlavní nepřátele – Saffron si vzpomněla na odpoledne, kdy se s Ryderem vrátili z onoho večírku a našli děti, jak si spolu hrají na zahradě –, ale častěji byl Ahmed mrzutý a uzavřený, odmítal mluvit anglicky a jedl jen to, co nepovažoval za *haram*. Byl bystrý a nadaný, uměl recitovat korán a hladověl po studiu víry svého otce. A Saffron nemohla popřít, že Káhira se chlubí lepšími učiteli islámského práva, než jaké by mohli najít v ruchu a nádheře Kapského Města. Věděla však také, že Ahmedovo rozhodnutí zůstat v Káhiře znamená konec naděje, že by se jednoho dne mohl stát skutečnou součástí rodiny.

Saffron se oblékla způsobem obvyklým pro dámu jejího postavení, zahalila si vlasy závojem a s Nazírou po boku vyrazila do káhirského Starého města. Chtěla navštívit přítele Bačíta, ale ještě dychtivěji po něm toužila její stará chůva. I když si Bačít nedávno vzal další manželku, zůstal do Nazíry zamilovaný.

Bačítovi se v životě dařilo a prosperoval. Spolupracoval s Ryderem, v letech před pádem Chartúmu s ním obchodoval podél Nilu a pak ho následoval na etiopskou vysočinu kopat stříbro poté, co Ryder během obléhání téměř zbankrotoval. Když pak Ryder získal armádní kontrakt na zásobování vojenská brigádního generála Kitchenera obilím a odjel do Spojených států, zavál osud Bačíta do Káhiry. Netrvalo dlouho a našel svou komoditu – tabák.

Bačít přivítal návštěvnice s nesmírným potěšením, protože obě velmi miloval. Seděli na dvoře jeho pohodlného domova, ochlazováni proudem fontány, jenž se třpytil ve stínu

palisandrového stromu, a povídali si. Bačítovi sluhové jim servírovali čerstvě uvařený čaj a medové koláčky.

Saffron dlouze vysvětlila svou nesnáz způsobenou Ahmadovou svěhlavostí. Bačít poslouchal a vyměnil si několik pohledů se svou první manželkou Núr.

„Milá *Filfil*,“ řekl nakonec, když Saffron dokončila svou tirádu. Použil Saffronino arabské jméno, které znamená „pepř“, vybrané pro její povahu a žlutohnědou barvu vlasů. „Ať se zabydlí u nás. Sám toho chlapce nemám rád. Víím, že ti zkomplikoval život, a to, co jsi mi řekla, mě znepokojuje. Otcova krev koluje v jeho žilách silněji než krev jeho matky, ale v Káhiře se o něm mluví jako o nadějném učenci a jeho vzdělání a zbožnost přinesou mému domu čest.“ Mrkl a podíval se na svou ženu. „Obojí mi snad trochu chybí.“

Saffron se zasmála, zatímco Núr naplnila Saffroninu sklenici čajem.

„Kolik je mu teď, *Filfil*?“ chtěla vědět Núr.

„Třináct.“

„Je to tedy mladý muž,“ poznamenala. „Přestože je jeho duše stará a zatvrzelá, pokusím se ho obměkčit.“

„Děkuji.“

„A já se postarám, aby se kromě islámského vzdělával i v britském právu,“ dodal Bačít pevně.

„Ale on nechce mít s Brity nic společného, můj moudrý příteli,“ namítla překvapená Saffron.

„Vysvětlím mu, že studium práv je jediný způsob, jak proti útlaču Britů bojovat! Naznačím mu, že aby vás porazil, musí vás všechny svázat do vaší vlastní byrokracie. Pak si přečte mé smlouvy s Řeky, ty, které sepsali Foster a Perrot, aby porozuměl způsobu, jakým se Britové vnucují do každého aspektu obchodu.“

Teď už mu musí být přes padesát, pomyslela si Saffron, ale Bačítova kulatá tvář bez jediné vrásky jí připadala nestárnoucí, zvláště když byl sám se sebou spokojený – jako právě v té chvíli. Zadívala se někam mezi něj a jeho ženu a povzdechla

si. Potřebovala se ujistit, že o osiřelé děti její sestry bude postaráno, a doma nemohla Ahmedovi zajistit pohodlí. Bez ohledu na to, jak se ho snažila milovat, ji vždy odstrčil. Naproti tomu Kahruba přijala rodinu s otevřeným srdcem. Každý den jí připomínala Rebeku, avšak v chlapci nic z krve své sestry neviděla. Neochotně připustila, že Ahmed by mohl být v Káhiře šťastnější. Znovu se rozhlédla po nádvoří, zhluboka se nadechla a snažila se zapamatovat si tento klíčový okamžik svého života – hru vody ve fontáně, chladný vzduch pod palisandrem, cinkání čajových sklenic, sladkou a kouřovou vůni koření linoucí se z kuchyně. Britská společnost v Káhiře jí rozhodně chybět nebude, ale po pohostinnosti arabských přátel se jí bude nesmírně stýskat.

Vstala. „Děkuju ti, Bačíte,“ pronesla s hlubokým respektem. „Děkuju vám oběma.“

Jakmile se vrátila do vily, napsala své sestře Amber a jejímu manželovi, informovala je, co s Bačítovou pomocí zařídila, a oznámila, kdy mohou v Kapském Městě očekávat zbytek rodiny.

Ještě den před odjezdem z Káhiry se děti pilně učily. Naproti tomu jejich vychovatelka – zcela ponořená do balení kufru a veselého přemýšlení, za co utratí štědré odstupné – byla příliš zaneprázdněná, než aby na ně dohlížela.

Když Kahruba poukázala na zmatky, které mladý pan Leon Courtney dělá v početních příkladech, chlapec zmačkal kus papíru pokrytý inkoustovými čísly a hodil ho po ní. Se smíchem se střele vyhnula a stala se z toho hra – Leon se ji snažil zasáhnout papírovými projektily a dívka hbitě uskakovala. Pak Leon poslal klouzáním po stole pero – vystříkl z něj inkoust a dostal se mu všude na rukávy košile i obličej dřívě, než psací nástroj zachytil a zasunul na něj násadku.

Kahruba se smála, až se jí po tvářích koulely slzy, a tak ji Leon honil po místnosti a prstem od inkoustu ohrožoval její nové šaty.

Náhle se otevřely dveře. Do místnosti nahlédl Ahmed a znechuceně si prohlížel dovádějící mládež. Leon se shrbil zpátky u stolu. Penelope přinesla hadřík, aby ten nepořádek vyčistila. Od chvíle, kdy se dozvěděli, že odjíždějí z Káhiry do Kapského Města, si v Ahmedově přítomnosti připadali, jako by na ně při hře a zábavě někdo chrstl kbelík ledové vody.

„Sestro, okamžitě odejdi od těch dětí. Chci s tebou mluvit,“ přikázal Ahmed arabsky.

Penelope si povzdechla. „Poslyš, Ahmede, žijeme s Nazírou v Káhiře už věky. Leon a já rozumíme arabsky. Proč nikdy nemluvíš anglicky?“

Ahmed si posunul brýle ke kořeni nosu. „Rozhodl jsem se nemluvit jazykem vrahů a nevěřících.“

Leon obrátil oči v sloup. „Spíš bych řekl, žeš ho zapomněl, Penpene.“

Ahmedova tvář potemněla vztekem a přešel na angličtinu. „Znám ten jazyk,“ vyštěkl našťavaně na bratrance. „Prostě jsem se rozhodl jím nemluvit.“

„Já mluvím anglicky ráda.“ Kahruba si povzdechla. „Ještě se naučím francouzsky, protože všichni velcí tanečníci pocházejí z Francie a mají ty nejkrásnější šaty a boty. Nebo se snad budu učit rusky...“

„Dost!“ vyjel Ahmed zuřivě. „Chci mluvit se svou sestrou. Sám.“

Leon shrbil ramena. Penelope mu položila ruku na paži – vycítila, že se blíží střet.

„Půjdeme do kuchyně, Leone? Mám hlad. Můžeš mi vysvětlit bitvu u Waterloo, máma chce, abych napsala esej o historii. Na čí straně byli vlastně Prusové?“

„Na naší, samozřejmě! Tak pojd.“

Leon se pokusil vrazit Ahmedovi do ramene, když odcházel z místnosti, ale bratranec ho ignoroval.

Kahruba se nezdála být znepokojená, že zůstane sama se svým bratrem. Byl o čtyři roky starší a tyčil se nad ní jako vzrostlý strom, ale ona k jeho sevřeně, rozzlobené tváři beze strachu i lásky vzhlížela jen s unaveným opovržením, které v něm vyvolalo pokušení vrazit jí přes kulaté tváře pořádnou facku.

Ale neudělal to. Musel zmobilizovat všechny síly, aby se ovládl, ale dobře věděl, jak by to dopadlo. Zkusil to už dřív a Kahruba na něj zaútočila jako lvice a poškrábala ho na obličej tak silně, že se pak musel několik dní schovávat ve svém pokoji a tvrdit, že se uzavírá z duchovních důvodů.

„Do Kapského Města odjet nemůžeš!“ řekl sestře a zařal pěsti v bok. „Trvám na tom, abys zůstala se mnou v Káhiře. Zapomínáš na svou víru a na své místo ve světě.“

„Chci jet do Kapského Města. Zní to zábavně. A ty dobře víš, že se s Nazírou modlím pětkrát denně.“

„Ponižuješ památku našeho otce – navštěvuješ jeho vraha.“

„Strýc Penrod našeho otce nezavraždil, Ahmede. To přece víš. Střetli se jako válečníci, jako sobě rovní zapřísáhlí nepřátelé. Bylo to tak, jak si přál Alláh.“

„Jak se opovažuješ vyslovovat Boží jméno? Náš otec by tě vlastníma rukama uškrtl, kdyby tě teď viděl, svou dceru děvku. Náš otec...“

Kahruba vyskočila. „Kdo jsi, že mluvíš o *našem* otci? Myslíš si, že jsem příliš mladá, abych si ho pamatovala? Osman Atalan, zabiják císařů, pán tisíce válečníků? Pamatuji si *všechno*, Ahmede. Vzpomínám si, že tebou pohrdal. Že v tobě viděl zbabělce, kterým opravdu jsi. Mě *miloval*! Nevím, pod jakou nemocnou, bezbožnou hvězdou ses narodil, ale jsem to já, kdo zdědil jeho srdce. Ty? Nikdo by v tobě nepoznal syna slavného otce, i kdyby na tebe hleděl celou věčnost.“

Nečekala na bratrovu odpověď, prohnala se kolem něj a vběhla do chodby, přičemž za sebou zabouchla dveře tak bouřlivě, že se rozdrncela okna.

Ahmed se třásl vzteky. Většinu dopoledne strávil u nohou velkého imáma ve Starém městě, který chválil jeho učenost. Na zpáteční cestě do téhle nenáviděné vily vypracoval krásný proslov, který měl jeho malou sestru přesvědčit, že v téhle rodině nikdy nebudou vítáni. Ano, jejich matka byla sestrou Amber a Saffron, ale zemřela jako oddaná a poslušná manželka. Kahruha s ním musí zůstat, poslouchat ho jako staršího bratra. Představoval si, jak mu naslouchá se slzami v očích, vzlyky a omluvami. Místo toho se mu vzepřela a vysmívala se mu. Zrazovala otcovu památku pokaždé, když se usmála na Saffron či Amber nebo se s Penelope vyšplhala na kolena strýce Rydera, aby si vyslechla jeho poutavé vyprávění. Jsou tak pyšní, tihle Courtneyové a Ballantyneové! Ryder se svým jménem ve zlodějském obchodování. Penrod se svou vražednou armádou. Jak Leon obdivoval všechnu tu nechutnou vojenskou slávu. Ahmed byl ještě příliš mladý, aby se jim pomstil, i kdyby sebevíc zoufale chtěl, ale musel něco udělat, něco, aby se mu nesmáli, až všichni šťastně odjedou do Anglie a pak do Kapska. Zvedl oči a podíval se na papír a inkoust na stole. Náhle mu na mysli vytanula myšlenka. Možná by něco přece jen udělat mohl.

Následující den, když se rodina chystala k odjezdu, Ahmed políbil svou sestru a popřál jí hodně štěstí, sklonil se nad Penelopiným zápěstím a potrásl si rukou s Leonem. Omluvil se bratranci za svou špatnou náladu a poděkoval tetě za četné laskavosti. Saffron byla příliš zaneprázdněná, než aby v ní jeho náhle vřelé chování vzbudilo podezření.

Náhodný pozorovatel by mohl skupinu mužů shromážděných v kuřáckém pokoji skromného, leč úctyhodného hotelu v Kapském Městě považovat za obchodníky nebo možná

staré přátele ze školy, kteří tráví společnou večeři. Žádnému z nich nebylo méně než třicet let a jeden či dva překročili padesátku, tvářili se však jako lidé zvyklí na energickou činnost a život ve volné přírodě. Jejich oděv, i když civilní, se vyznačoval jistou uniformitou. Většina z nich nosila kníry, všichni měli vlasy sčesané dozadu z čela.

Když vešel číšník s doutníky a brandy, konverzace ustala. Penrod Ballantyne se zeptal muže vedle sebe, jak probíhá lov velké zvěře v okolí jeho stanice v Indii. Muži si začali vyměňovat historky o lovu na divoká prasata. Kanci byli v jejich podání stále větší a nebezpečí vzrůstalo, společníci se chovali halasně jako šašci, až číšník vyšel z místnosti a za doprovodu salvy smíchu zavřel těžké dveře.

Jakmile zmizel, místnost ztichla.

Plukovník Robert Stephenson Smyth Baden-Powell, jenž seděl uprostřed skupiny, otevřel složku, která ležela na naleštěném stole. Horní list ukazoval dobře provedený akvarel Kapského Města, jak je vidět večer od zálivu. Město bylo vyobrazeno, jako by se kolébalo na vodě, nad ním se tyčila velká rozpraskaná stěna Stolové hory, lemované zalesněnými svahy. Baden-Powell kresbu odsunul a rozložil mapu, která ležela pod ní. Zde bylo jméno Kapského Města úhledně vyryto poblíž špičky velké pevninské masy jižní Afriky. Kapská kolonie, Natal, Oranžský svobodný stát a Transvaal, Bečuánský protektorát a Rhodesie, rozlehlé plochy země vyznačené občasnými šrafičkami nových železnic a názvy měst rozestých po prázdných místech jako první rozsev hvězd na večerní obloze.

„Tak jsme tady, pánové,“ začal Baden-Powell. „Někteří z nás spolu sloužili v minulosti, jiné jsme vyzvali, aby se k nám připojili, kvůli jejich specifickým dovednostem a talentu. Některé není třeba představovat, ale přesto vás požádám, abyste uvedli své jméno, hodnost a pluk. Pro ty, kteří se divíte, proč nosíme civilní oblečení – existují pádné důvody, abychom prozatím zůstali bez uniformy. Na veřejnosti se prosím

vyhněte vzájemnému oslovování hodností, a když cestujete do jiné země, žádáme vás, abyste svá zavazadla označili falešným jménem.“

Někteří muži se nevěřícně zasmáli.

„Včetně obalů na uniformy?“ zeptal se jeden ze starších mužů. „Jsem přesvědčen, že Búrové tu lest prokouknou.“

„Nicméně takový je požadavek,“ opáčil Baden-Powell. „A teď se prosím představte, pánové.“

Každý důstojník podle instrukcí uvedl své jméno, hodnost a pluk. Penrod věděl, že někteří z přítomných sloužili v Indii a dva z nich se zúčastnili bojů v Súdánu – major lord Edward Cecil a kapitán Stuttaford. Penrodovi připadal Stuttaford povědomý a věděl, že Cecil bojoval u Omdurmánu. Baden-Powell a plukovník Herbert Plumer hráli hlavní roli v matabelských válkách.

Penrod, který seděl po Baden-Powellově levici, promluvil jako poslední.

„Plukovník Penrod Ballantyne,“ představil se. „Donedávna jsem působil v Káhiře, ale před několika dny jsem pobýval v Bloemfonteinu a Johannesburgu.“

Několik dalších mužů v místnosti mírně pootočilo hlavu. Byli to významní důstojníci, ale Penrod Ballantyne byl v britské armádě legendou a někteří muži shromáždění v tomto skromném hotelu slyšeli o jeho neohroženosti. Jeho oficiální záznamy zdaleka neobsahovaly všechna fakta, ale vynikající vlastnosti se nesmazatelně vryly do jeho charakteru bez ohledu na situaci – válku nebo mír.

„A přece,“ povzdechl si Ned Cecil, „vypadáte pořád tak mladě.“

Několik důstojníků včetně Baden-Powella se nad Cecilovou poznámkou usmálo a Penrod uctivě přikývl.

„Pánové,“ pokračoval Baden-Powell, „máme rozkaz sestavit a vycvičit na pohraničních územích dva jízdní pluky – plus minus tisíc mužů. Po vypuknutí nepřátelství s Transvaalem a Oranžským svobodným státem bude naším úkolem

vázat na sebe co nejvíce búrských komand v této oblasti sérií rychlých klamných výpadů a nájezdů. O schopnostech búrských sil jsem nyní informován mnohem lépe, než když jsem opouštěl Anglii, a to díky nezištné službě plukovníka Ballantyne. Je jasné, že to bude rušná a riskantní práce. Búrové jsou mnohem lépe připraveni, než jsme očekávali, a naše vyhlídky jsou horší, než je britská vláda ochotná uznat.“

Plukovník Plumer Baden-Powella přerušil. „Jakou podporu můžeme očekávat od Milnera a Butlera?“ zeptal se. Sir Alfred Milner byl guvernérem Kapské kolonie a sir William Butler byl vrchním velitelem britských sil v Jižní Africe.

„Velmi malou, soudě alespoň podle včerejších schůzek, které jsme s těmi pány Ned, Penrod a já měli,“ odpověděl Baden-Powell. Několik důstojníků se ošilo, jiní se s povzdechem opřeli na židlích.

„Sir William nám ovšem laskavě poskytl velmi užitečnou přednášku o politické situaci v této zemi,“ dodal Ned.

Sir William Butler s těmito třemi důstojníky ve skutečnosti zacházel jako s vyvrheli. Butler si myslel, že vynucování války s Búry je pošetilé plýtvání lidmi a zdroji, a také to řekl nahlas. Připustil, že by mohl novým plukům nabídnout nějaké dělostřelectvo, ale odmítl poskytnout jakoukoli dopravu nebo granáty, čímž se nabídka stala bezcennou.

Ihned po tomto katastrofálně neúspěšném setkání se Baden-Powell, Penrod a Ned vydali navštívit sira Alfreda Milnera. Sir Alfred ve svém sdělení ministerstvu války důrazně vyjádřil přesvědčení, že jediný způsob, jak přimět Búry k poslušnosti, je krátká a rozhodná válka, takže očekávali jeho podporu, ale toto setkání přineslo další hořké zklamání. Sir Alfred jim odmítl poskytnout jakoukoli pomoc a řekl jim, že v žádném případě nesmějí verbovat muže z Kapska. Jejich pluky by musely být složeny z dobrovolníků z Bečuánska a Rhodesie. Navíc jim Milner nařídil, aby zůstali v civilním oblečení a při cestování používali falešná jména. Směšný a ponižující

rozkaz. Shromáždění důstojníci patřili k nejlepším vojákům, jaké mohla britská armáda nabídnout.

„Podporu, kterou z Anglie pro tuto válku potřebuje, dostane sir Alfred pouze tehdy, když budou Búrové vypadat jako agresori. Bojí se, že naše pluky tento výklad zkomplikují,“ informoval Baden-Powell své důstojníky.

„Tento *výklad* mu zatraceně prospěje, až Búrové do týdne vyhladí naše jednotky,“ ušklíbl se plukovník Plumer a překvapením se mírně zakoktal. „Domníval jsem se, že Milner má být nějaký intelektuální obr, ale chová se jako idiot!“

„Je politik, tak s ním podle toho zacházejme,“ opáčil Baden-Powell klidně. „Musíme ho obejít.“

Atmosféra v kuárně potemněla. Válka nebyla nikomu cizí a všichni až příliš dobře věděli, jak krvavou cenu by museli zaplatit, kdyby vyrazili proti odhodlanému nepříteli bez potřebných důležitých prostředků.

„Tohle je sebevražda,“ zamumlal Stuttaford.

Baden-Powell se na něj přísně podíval, ale neřekl nic.

„Jak budeme naše muže zásobovat?“ chtěl vědět Plumer a klepl klouby prstů do stolu. „Za předpokladu, že nějaké seženeme.“

Baden-Powell přikývl. „Musíme si vypracovat vlastní zásobovací trasy a účty poslat vládě později. Penrode?“

Penrod vypustil oblak modrošedého kouře. „Slyšel někdo z vás o Ryderu Courtneym?“ zeptal se.

„Zásoboval armádu chlebem, když jsme dobyli zpátky Súdán,“ odpověděl plukovník Charles Hore zamyšleně. „Dobrý chlap. Dokonce i Kitchener se k němu choval s respektem, což všechny překvapilo... Říkalo se totiž, že takovou vlastnost úplně postrádá. Naposledy, co jsem o Courtneym slyšel, pobýval v Káhiře.“

„Teď pobývá v Kapském Městě,“ prohlásil Penrod. „Je tu už čtrnáct dní a hledá nové obchodní příležitosti. Má vlivné kontakty a přístup k jejich kapitálu. Doufám, že obojí využi-

je v našich službách. Jsem si jistý, že to udělá, pokud jasně uvidí, že ho na konci tohoto podniku čeká rozumný zisk.“

Hore vypadal mírně zmateně. „Nelíbí se vám, Penrode?“

„Je to můj švagr.“

Ženatí muži mezi důstojníky vydávali soucitné zvuky.

„Je ženatý s malířkou Saffron Courtneyovou, že?“ nadhodil Plumer. „Před dvěma roky jsem viděl její výstavu v Cork Gallery v Londýně. Habešská série. Působivá představitost. Na ženu moc dobrá práce.“

Penrod jen přikývl.

„A co jejich děti?“ zajímal se Hore. „A míšenci toho netvoří Osmana Atalana?“

Penrod neodpověděl, ale cosi ve způsobu, jakým se narovnal na židli a obrátil pohled k Horeovi, zbytek společnosti znepokojilo. Jako profesionální vojáci poznali člověka, který se připravuje k akci.

„Nemůžete vinit dítě za jeho rodiče, Hore. To opravdu nejde,“ poznamenal Ned Cecil přehnaně protáhlým tónem, čímž zlehčil zahuštěnou atmosféru v místnosti. „Sám jsem to musel říkat tisíckrát od té doby, co se otec stal ministerským předsedou.“

Většina důstojníků se zasmála a napětí se trochu uvolnilo.

„Pan a paní Courtneyovi jsou soukromí občané, mohou svobodně cestovat, kam chtějí a s kým chtějí,“ konstatoval Baden-Powell a nespouštěl oči z Horea. „Zdá se, že bychom měli být velmi vděční, že se pan Courtney s rodinou rozhodl přijet do Kapského Města.“

„Moje žena pořádá zítra večeri na oslavu příjezdu Saffron Courtneyové, pánové,“ oznámil Penrod. „V hotelu Central, přesně v osm. Všichni jste zváni. Stejně jako sir William a sir Alfred.“

„A co pan Cecil Rhodes?“ zeptal se Ned.

„Bohužel není k dispozici,“ odpověděl Penrod. „Důvěrně mi bylo řečeno, že se přestěhoval do chaty na pobřeží – ze zdravotních důvodů.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ohnivý obzor***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.